Lietas Nr. 113011513
Lietas arhīva Nr. 106AA-0059-15/6

SPRIEDUMS

Aizkrauklē 2015.gada 6.maijā

Zemgales apgabaltiesa
tiesnesis referents V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns

sakarā ar /pers. A/apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā 2015.gada 5.maijā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmums Nr.4312 – P, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2013.gada 21.augustā Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA829258 par to, ka 2013.gada 20.augustā plkst.23.56 pa ceļu Rīga-Skulte-Liepāja, Rīgas virzienā 48.kilometrā /pers. A/ vadīja automašīnu „LADA 1119" ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, būdams alkohola reibuma stāvoklī, minimālā alkohola koncentrācija izelpas gaisā 0,81 promile. Pārbaude veikta ar alkometru „Alco Quant 6020" Nr.A107431. Pie pārbaudes konstatēts, ka automašīnai nav veikta transportlīdzekļa īpašnieka obligātā civiltiesiskā apdrošināšana, kā arī noteiktā termiņā nav veikta ikgadējā valsts tehniskā apskate. Secināts, ka /pers. A/ izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK) 149.^{15}panta 2.daļā, 149.^{24}panta 1. un 2.daļā paredzētos pārkāpumus *(lietas 1.sējuma 18. lapa vai 112.lapa – otrs eksemplārs)*.

Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 23.augusta lēmumu /pers. A/ uzlikts naudas sods Ls 300,00 apmērā, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem un piemērojot aizliegumu iegūt atpūtas kuģu vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem. Saskaņā ar „*Euro* ieviešanas kārtības likuma" 4.panta 2.daļu, konvertējot /pers. A/ piespriesto naudas sodu Ls 300,00 apmērā, tas atbilst 426,86 *euro (lietas 1.sējuma 17.lapa)*.

Minēto Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 23.augusta lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Zemgales reģiona pārvaldē, lūdzot to atcelt *(lietas 1.sējuma 11.lapa)*.

Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmumu Nr.4312-P Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 23.augusta lēmums atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta *(lietas 1.sējuma 5.-7.lapa)*.

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmumu Nr.4312-P /pers. A/ pārsūdzēja Dobeles rajona tiesā, lūdzot to atcelt *(lietas 1.sējuma 3.lapa)*.

Ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 19.marta spriedumu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmums Nr.4312-P atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta *(lietas 1.sējuma 89.-94.lapa)*.

Dobeles rajona tiesas 2014.gada 19.marta spriedumu /pers. A/ pārsūdzēja Zemgales apgabaltiesā *(lietas 1.sējuma 98.-111.lapa)*.

Ar Zemgales apgabaltiesas 2014.gada 11.jūnija spriedumu Dobeles rajona tiesas 2014.gada 19.marta spriedums atcelts un administratīvā pārkāpuma lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai *(lietas 1.sējuma 137.-142.lapa)*.

Lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Dobeles rajona tiesai, un ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmumu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas inspektora Valsts amatpersona 2013.gada 23.augusta lēmums un Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmums Nr.4312-P atcelts un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Valsts policijai *(lietas 2.sējuma 15.-18.lapa)*.

Par Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmumu apelācijas sūdzību iesniedza Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieks, kurā lūdz atcelt pirmās instances tiesas lēmumu un atstāt spēkā Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmumu Nr.4312-P *(lietas 2.sējuma 24.-25.lapa)*.

Ar Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 14.janvāra spriedumu nolemts atcelt Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmumu un administratīvā pārkāpuma lietu nosūtīt pirmās instances tiesai jaunai izskatīšanai *(lietas 2.sējuma 47.-58.lapa)*.

Ar Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Tukuma iecirkņa priekšnieka 2013.gada 7.oktobra lēmums Nr.4312-P, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta *(lietas 2.sējuma 82.-90.lapa)*.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. A/, lūdzot atcelt to pilnībā un izbeigt pret viņu administratīvā pārkāpuma lietu. Sūdzībā norādīts, ka [1] Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra spriedumam viņš nepiekrītot pilnībā jau 2014.gada 15.aprīļa apelācijas sūdzības 3.-10.punktā minēto argumentu dēļ. [2] Turklāt pārkāpuma protokols ar viņa parakstu nepierādot viņa vainu; [2.1] LAPK 243.panta 2.daļā esot noteikts, ka tiesā pierādīšanas pienākums ir iestādei. LAPK 243.panta 8.daļā esot norādīts: „Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem." No tā izrietot, ka, lai gan pārkāpuma protokolā norādītās ziņas uzskata par pierādījumiem, tomēr tās atšķirībā no LAPK 243.panta 3.daļā norādītajiem gadījumiem netiekot prezumētas par pieradītām. [2.2] Pretēji tiesas secinājumam, par vainas pierādījumu nevarot atzīt viņa ierakstu pārkāpuma protokolā par vainas atzīšanu, jo tas tapis maldīgas transportlīdzekļa vadītāja definīcijas izpratnes dēļ. Kā jau viņš norādījis 2013.gada 4.septembra sūdzībā, tad, sastādot pārkāpuma protokolu, policisti viņam paskaidrojuši, ka transportlīdzekļa vadītājs ir līdz brīdim, kad transportlīdzekli sāk vadīta cita persona. Tomēr tā esot nepareiza Ceļu satiksmes

likuma (turpmāk – CSL) 1.panta 28.punkta definīcijas par transportlīdzekļa vadītāju interpretācija. Policisti šo normu tulkojot nepamatoti paplašināti. Proti, LAPK 149.[15]panta 2.daļas un attiecīgā CSL 28.panta 1.daļas 1.punkta un Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2.punkta mērķis esot sabiedrības drošība, atturot iereibušas personas no transportlīdzekļu vadīšanas tādā izpratnē, kad transportlīdzeklis atrodas kustībā. Pretējā gadījumā nonāktu pie absurda secinājuma, ka, piemēram, persona skaidrā stāvoklī vada transportlīdzekli, pēc tam transportlīdzekli novieto stāvēšanai un dodas mājās lietot alkoholu, bet dēļ nepareizas CSL 1.panta 28.punkta interpretācijas izrādās, ka personu varot sodīt par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola ietekmē, lai gan persona reāli to nav darījusi. Attiecīgi jāsecinot, ka CSL 1.panta 28.punkta pēdējais teikums paredzēts tiem gadījumiem, kad, piemēram, ir runa par stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, kur sodu uzliek vadītājam un lai tas vēlāk nevar aizbildināties, ka stāvēšanas brīdī nav braucis ar transportlīdzekli un līdz ar to nav vadītājs, kam uzlikt sodu. Tādu pašu viedokli izteicis Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 11.janvāra spriedumā Nr.SKA-24/2007 7.punkta otrajā rindkopā. [2.3] Runājot par kļūdainu vainas atzīšanu, kādā lietā ar Vidzemes apgabaltiesas 2011.gada 13.decembra spriedumu lietā Nr.111014511 tika atcelts Cēsu rajona tiesas lēmums, kurā E.A. arī nepamatoti savas nezināšanas dēļ administratīvā pārkāpuma protokolā bijis ierakstījis, ka atzīst vainu, kaut videoieraksts no policijas automašīnas pierādījis pretējo, ka viņš nav bēdzis (skat. sprieduma 6.-7.1pp.). [2.4] Piemēram, par administratīvā pārkāpuma protokolu Latgales apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma lietā Nr.112025613 sprieduma 7.lpp. 5.rindkopā norādot: „Apelācijas instances tiesa, norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir Iestādes (amatpersonas) izvirzītā apsūdzība jeb izteiktais pieņēmums, ka persona, ir izdarījusi tajā norādīto pārkāpumu.” Tādējādi tiesa pamatoti secinot, ka protokols pats par sevi nevar būt vienīgais vainas pierādījums, bet ir jāvērtē kopsakarā ar pārējiem apsūdzības pierādījumiem vai to trūkumu kā tas esot viņa lietā. [3] Policijas bezdarbības dēļ neesot iegūts videoieraksts, kurā būtu redzams, ka policija viņam uzreiz nepiebrauca klāt. [3.1] Saistībā ar transportlīdzekļa vadīšanas faktu lietā esot strīds par to, vai policisti viņam uzreiz piebrauca klāt un līdz ar to vai viņš varējis paspēt lietot alkoholu. Pirmkārt, ņemot vērā, ka viņš pats bijis apstājies un policisti nekādu nestādināšanu nebija veikuši, tad viņš drīkstējis pēc noparkošanās lietot alkoholu. [3.2] Runājot par policijas automašīnas videoierakstu, tad policijas galējā lēmuma 5.lpp. 3.rindkopā no apakšas, esot norādīts, ka pārkāpuma videoieraksts nav veikts, jo policijas automašīna nebija aprīkota ar videosistēmu. Tomēr tas neatbilstot tiesas sēdēs konstatētajam, kurās policists Valsts amatpersona liecinājis, ka viņam tomēr bijusi iespēja veikt videoierakstu. Sākot ar 2014.gada 6.martu tiesas sēdes audioprotokola 54:50 viņa aizstāvis policistam Valsts amatpersona uzdevis jautājumu, vai viņa dienesta automašīna bija aprīkota ar videouzņemšanas sistēmu, uz ko /Valsts amatpersona/ atbildējis, ka visas policijas automašīnas ir aprīkotas ar videonovērošanas sistēmu (redzot, ka policists izpauž policijai neizdevīgu informāciju, policijas pārstāve vēl centusies lieciniekam teikt priekšā pareizo atbildi, ko varot dzirdēt audioprotokolā). Uz tālāk viņa aizstāvja uzdotajiem jautājumiem policists nespējis atcerēties, vai viņš bijis ieslēdzis videonovērošanas sistēmu, vai viņam tas vispār bijis jādara. [3.3] Vēlāk arī 2014.gada 13.oktobra tiesas sēdē policists Valsts amatpersona (klausīties no 28:30) apstiprinājis, ka dienesta transportlīdzeklis bija aprīkots ar videoieraksta funkciju. [3.4] LAPK 243.panta 11.daļā esot norādīts: „Ziņas vai fakti, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras, ir pieļaujami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietvedībā, ja šīs ziņas vai faktus iespējams pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros.” Tas nozīmējot, ka protokolā policistu sniegtās ziņas ir pieļaujamas kā pierādījumi tikai tad, ja tās ir iespējams pārbaudīt lietvedības ietvaros vai tās apliecina citi pierādījumi. /pers. A/ gadījumā policija citus pierādījumus neesot ieguvusi, līdz ar ko neesot iespējams policistu liecināto pārbaudīt. Tāpēc nepareizi esot tiesas secinājumi, kuros tā bezierunu ticamību piešķir policistu sacītajam un ka šo ticamību varot apšaubīt, iesniedzot pierādījumus. Tieši pretēji, no iepriekš citētajām LAPK normām un saskaņā ar LAPK 243.panta 2.daļu policijai uzlikto pierādīšanas pienākumu policijai esot bijis jārūpējas, lai viņu sacīto būtu iespējams pārbaudīt ar citiem ziņu avotiem, nevis tikai pašu policistu subjektīvo viedokli. Tieši tāpēc, lai pārbaudītu policistu sacītā ticamību viņš policijā, iesniedzot sūdzības, jau sākotnēji lūdzis iegūt degvielas uzpildes stacijas, kur notikusi pārkāpuma materiālu noformēšana, videonovērošanas norakstus. Šo viņa lūgumu policija atklāti ignorējusi, tādējādi izvairoties no neitrālu pierādījumu iegūšanas un vispusīgas, pilnīgas un objektīvas lietas izskatīšanas saskaņā ar LAPK 237.pantu. [3.5] Citā administratīvā pārkāpuma lietā, kur bijis iespējams pārbaudīt policista ziņojuma un liecību ticamību, Nr.122007314 abas tiesu instances attaisnojušas personu par transportlīdzekļu vadīšanu alkohola reibumā, jo apsūdzība balstījusies uz melīgu policista ziņojumu un liecību tiesā. Ceļu policists licis vadītājam, kurš nekur netaisījās braukt, sēsties pie stūres un braukt, lai pēc mirkļa varētu viņu apsūdzēt transportlīdzekļa vadīšanā alkohola reibumā. Šī ne tik reti piekoptā taktika šoreiz tikusi nofilmēta ar vidoreģistratoru, kas paglābis vadītāju no soda (http://isos.lv/lv/citi-jautajumi/raksts/82/celu-policists-liek-klut-par-dzerajsoferi). Par pretrunām policista ziņojumā, liecībām un aizstāvības iesniegtajā policistu atmaskojošajā video un policista nepārvaramo vēlmi sodīt transportlīdzekļa vadītāju Latgales apgabaltiesa norādījusi 2014.gada 23.septembra spriedumā lietā Nr.122007314 6.lpp. beidzamajā rindkopā. [3.6] Pavisam nesen arī Ventspils tiesa kādā citā lietā, kurā arī b i jesipējams pārbaudīt policistu sacīto, konstatējusi, ka policistu ziņojumos tiek sniegta nepatiesa informācija (https://www.isos.lv/citi-jautajumi/raksts/103/ policisti-soda-vaditaju-par-pasu-izraisitu-parka pumu) . [3.7] 14.06.2012. likuma „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā” anotācijas I nodaļas 4.punkta 8. un 9.rindkopā esot norādīts: „[..] iestādei ir pienākums personas vainu apliecinošos pierādījumus iegūt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros, izmantojot LAPK noteiktos pierādīšanas līdzekļus, pierādījumiem jābūt uzskaitītiem administratīvā pārkāpuma protokolā un pievienotiem lietai.” Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā” (publiski pieejami Valsts policijas mājas lapā www.vp.gov.lv) XII nodaļas „Videosistēmas izmantošana ceļu satiksmes uzraudzībā” 103.punktā esot norādīts: „Videosistēmu ieslēdz, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām [..].” [3.8] Salīdzināšanai Latgales apgabaltiesa lietā Nr.112025613 sprieduma 10.lpp. 7.rindkopā norādot: „apelācijas instances tiesai nav saprotama policijas darbinieku rīcība neizdarīt videoierakstu pēc lēmuma pieņemšanas – aizturēt likumpārkāpēju, lai fiksētu pārkāpuma izdarīšanas turpinājumu, sekošanas un aizturēšanas gaitu, jo Valsts policijas automašīnas, kuras norīkotas kontrolēt ceļu satiksmi, ir aprīkotas ar attiecīgām iekārtām, lai precīzi un nekļūdīgi fiksētu pārkāpumu [..].” Arī viņa gadījumā policija nespējot norādīt objektīvus šķēršļus, kāpēc netika veikts videoieraksts. [3.9] Par videoierakstu veikšanu ar dienesta transportlīdzeklī uzstādīto kameru Latgales apgabaltiesa 2014.gada 23.septembra spriedumā lietā Nr.122007314 5.lpp. 2.rindkopā norādot: „Policijas dienesta transportā uzstādītie pārkāpumu fiksējošie tehniskie līdzekļi arī uzstādīti ar mērķi, lai papildus subjektīvajam pārkāpuma esamības vai neesamības vērtējumam, [..] dotu iespēju objektīvi un precīzi noskaidrot pārkāpuma izdarīšanas apstākļus. Tieši pārkāpumu fiksējošie tehniskie līdzekļi satur objektīvas ziņas par faktiem [..]” Šajā lietā policists, kā jau minējis, nepatiesi apmelojis pārkāpēju, vairākkārt mainot paskaidrojumus un liecības (http://isos.lv/lv/citi-jautajumi/ raksts/87/celu-policists-liek-klut-par-dzerajsoferi-2-). [3.10] Par policistu pierādīšanas standartu Latgales apgabaltiesa 2014.gada 23.septembra spriedumā lietā Nr.122007314 6.lpp. 2.rindkopā norādot: „Iestādes amatpersonu attieksme pret viņām saistošo iekšējo normatīvo aktu prasībām, pildot dienesta pienākumus, tiesām rada priekšstatu, par dienesta pienākumu pildīšanas godprātību, līdz ar to, iesniegtās informācijas pamatotību un objektivitāti, sniegto zinu patiesumu [..]. Tāpēc policijas darbinieku attieksme pret Iekšējiem normatīviem aktiem, it sevišķi tiem, kas saistīti ar pierādījumu iegūšanas procesu, ir būtiska nozīme pierādīšanas procesā.” [3.11] Ar Siguldas tiesas 2014.gada 10.novembra spriedumu lietā Nr.135004914 izbeigta lietvedība pret P.K. par agresīvu braukšanu un atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu. Sprieduma 19.lpp. tiesa norādījusi, ka tai nav saprotama policistu rīcība neizdarīt pārkāpuma videoierakstu, lai precīzi un nekļūdīgi fiksētu pārkāpumu, ļautu identificēt pārkāpumu un pārkāpēja personību. Tiesa secinājusi, ka policisti neattaisnoti nav ievērojuši policijas iekšējā reglamenta prasības. Videoieraksti ar dažādām atrunām tiek iznīcināti, un šī nelikumīgā prakse

tiek piesegta. Ierakstu vietu pilnībā ir ieņēmuši dienesta ziņojumi, lai tiesām būtu tagad tikai viens patiesais viedoklis – policijas viedoklis (par šo parādību ar uzskatāmiem piemēriem sīkāk var izlasīt isos.lv mājas lapā). [4] Policistu dienesta ziņojumi esot sastādīti ar mērķi, lai netiktu atspēkoti administratīvajā protokolā minētie fakti. [4.1] Lietas materiāliem esot pievienots datorrakstā ar pārkāpuma datumu sastādīts 2013.gada 21.augusta policista Valsts amatpersona dienesta ziņojums. Tas, ka ziņojums ir pievienots lietas materiāliem, atzīmēts arī pārkāpuma protokola oriģinālā. Tas pats redzams arī viņam izsniegtajā administratīvā pārkāpuma protokola paškopējošajā eksemplārā (pievienots lietas materiāliem). Tas savukārt liekot uzdot jautājumu, kādā veidā policists varēja pievienot protokolā datorrakstā sastādītu ziņojumu?! Protams, ka nevarēja, jo policistam neesot bijis un nevarējis būt tādu tehnisku iespēju (skat. 2014.gada 6.marta 2.audioprotokola 59:32-01:00:00, kā arī 2014.gada 13.oktobra audioprotokolu). Līdz ar to jāsecinot, ka sākotnēji ir bijis cits ziņojums, kas nezināmos un neatrunātos apstākļos ir samainīts pret patlaban lietā esošo. Savukārt vēlāk pēc viņa sūdzības esot tapuši jauni detalizētāki 2013.gada 1.oktobra policistu ziņojumi – vairāk nekā mēnesi pēc pārkāpuma. Zīmīgi, ka tiesas sēdes sākumā policists lūdzis parādīt protokolu, nespējot vēlāk aizstāvim atbildēt, kamdēļ viņš to gribējis darīt (skat. audioprotokola 51:44). [4.2] Šādu situāciju lieliski raksturojot Latgales apgabaltiesas izskatītā administratīvā pārkāpuma lieta Nr.112025613, kurā arī nebijis neviens objektīvs pierādījums, izņemot kā tiesa norādījusi 2013.gada 27.decembra sprieduma – šedevra 10.lpp. 5.rinkopas pirmajā teikumā: „[..] policijas darbinieku subjektīvie apgalvojumi, [..]", attiecinot šo frāzi uz policistu sastādītajiem ziņojumiem. Šāds tiesas apgalvojums esot pamatots, jo Latgales apgabaltiesas izskatītajā administratīvā pārkāpuma lietā Nr.112025613 policijas darbinieki acīmredzami bijuši pārcentušies. 2013.gada 27.decembra sprieduma 9.lpp. 9.-10.rinkopā tiesa norādot: „Pirmatnējais nolēmums par administratīvā soda piemērošanu J.A. pieņemts 2013.gada 19.jūlijā. R.Š. dienesta ziņojumu uzrakstījis un iesniedzis 2013.gada 9.augustā, [..]. 22 dienas vēlāk pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas, un nedēļu pirms sūdzības izskatīšanas Valsts policijas iestādē. Apelācijas instances tiesas tiesnešu profesionālā un dzīves pieredze liecina, ka policijas darbinieki pēc tik ilga laika neatceras protokolā norādītā pārkāpuma izdarīšanas apstākļus un pārkāpēja personību, aizbildinoties ar to, ka pēc fiksētā pārkāpuma, veicot dienesta pienākumus uz autoceļiem, ir saskārušies ar daudziem līdzīgiem likumpārkāpumiem un daudziem transporta līdzekļiem sastādījuši daudzus administratīvos protokolus." [4.3] Un tā paša sprieduma 10.lpp. 2.rinkopas pēdējā teikumā tiesa secinot, ka: „[..] dienesta ziņojums iesniegts ar mērķi, lai netiktu atspēkoti administratīvajā protokolā minētie fakti." Arī citā tiesu praksē esot atzīts, ka policija ir ieinteresēta notikumus atspoguļot sev izdevīgā gaismā. Uz to norādot, piemēram, Satversmes tiesa 2002.gada 20.jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 2.punkta 2.rindkopā; Administratīvā rajona tiesa 2012.gada 19.decembra sprieduma 12.punkta pēdējās 2 rindkopas lietā Nr.142263211. [5] Policija esot ignorējusi pierādījumu vākšanas pienākumu. [5.1] Viņam jau iesniedzot pašu pirmo sūdzību, viņš lūdzis policiju iegūt videoierakstus no policijas automašīnas un degvielas uzpildes stacijas (turpmāk – DUS), kur noticis pārkāpums. Ar šo viņš vēlējies pierādīt, ka policisti pie viņa nepiebraukuši uzreiz, bet gan vēlāk piebraukuši, kad jau viņš bijis DUS stāvvietā sācis lietot alkoholu. Šos lūgumus policija pastāvīgi ignorējusi, savukārt jau tiesā, piesakot lūgumu par DUS videonovērošanas ierakstu, tas vairs neesot saglabājies. [6] Policijai kā procesa virzītājam bijis pienākums savlaicīgi viņam izskaidrot tiesības pieprasīt atkārtotas analīzes. [6.1] Nepareizs esot tiesas secinājums, ka policistiem nebija pienākums viņam izskaidrot tiesības nepiekrist alkometra mērījumiem, jo šāds secinājums pilnīgi pretējs tiesību doktrīnai, tiesu atziņām un starptautiskajām tiesību normām. 2014.gada 15.aprīļa apelācijas sūdzības 8.punktā viņš norādījis, ka policisti viņam neizskaidrojuši no 2005.gada 11.janvāra MK noteikumu Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk – noteikumi Nr.15) 4.punkta izrietošās tiesības nepiekrist alkometra mērījumiem un pieprasīt medicīnisko pārbaudi. Kā redzams lietas materiālos, tad nekas neliecinot, ka alkometra pārbaudes laikā viņam būtu izskaidrots vai ka viņš būtu zinājis par šīm tiesībām. [6.2] Papildus 2014.gada 15.aprīļa apelācijas sūdzības 8.punktā norādītajai tiesu praksei un doktrīnas atziņām iknedēļas žurnālā „Jurista vārds" maijā ticis publicēts Tieslietu ministrijas Krimināltiesību departamenta direktores raksts „Tiesības uz informāciju kriminālprocesā Latvijā." Šajā rakstā 14.lpp. autore norādot, ka iztirzātais attiecināms arī uz administratīvo pārkāpumu procesu. Rakstā autore analizējusi Eiropas Savienības direktīvas 2012/13/ES (turpmāk – Direktīva) un Kriminālprocesa likuma regulējumu un secinājusi, ka procesa virzītājam ir jāizskaidro tiesību minimums, lai persona spētu realizēt savas tiesības uz aizstāvību. Tas sevī ietverot procesa virzītāja pienākumu sniegt informāciju par vairākām procesuālajām tiesībām personai vienkāršā un saprotamā veidā (Gratkovska Indra. Tiesības uz informāciju kriminālprocesā Latvijā. Jurista vārds, 06.05.2014., Nr.18). [6.3] Eiropas Savienības direktīvas 2012/13/ES (turpmāk – Direktīva) 3.panta 1.c) apakšpunktā esot norādīts: „Dalībvalstis nodrošina, lai aizdomās turētie vai apsūdzētās personas nekavējoties saņemtu informāciju vismaz par šādām procesuālajām tiesībām, kā tās piemērojamas saskaņā ar valsts tiesību aktiem, lai nodrošinātu minēto tiesību efektīvu īstenošanu: tiesībām tikt informētam par apsūdzību saskaņā ar 6.pantu", 2.punktā: „Dalībvalstis nodrošina, lai 1.punktā paredzētā informācija tiek sniegta mutiski vai rakstveidā vienkāršā un saprotamā valodā [..]." Tālāk Direktīvas 6.panta 1.punktā norādīts: „Dalībvalstis nodrošina, lai aizdomās turētie vai apsūdzētās personas saņemtu informāciju par noziedzīgo darbību, kuras izdarīšanā viņus tur aizdomās vai apsūdz. Minēto informāciju sniedz nekavējoties un tik detalizēti, cik nepieciešams, lai garantētu procesa taisnīgu norisi un tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu." Visbeidzot, Direktīvas 8.panta 1.punktā norādīts: „Dalībvalstis nodrošina, lai informācijas sniegšana aizdomās turētajiem vai apsūdzētajām personām saskaņā ar 3. līdz 6.pantu tiktu reģistrēta, izmantojot reģistrācijas procedūru, kas noteikta attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos." [6.4] LAPK 243.panta 1.daļa norādot: „Pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem [..]." Neizskaidrojot tiesības par medicīnisko pārbaudi, neesot ievērota transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes procesuālā kārtība, tāpēc alkometra mērījumi neesot pieļaujami pierādījumi. [6.5] LAPK 243.panta 13.daļa nosakot: „Ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja, ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās administratīvā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas." Tā kā pieļauts būtisks pārkāpums saistībā ar tiesību neizskaidrošanu, alkometra mērījumus nevarot izmantot alkohola ietekmes pierādīšanai. Šo procesuālo pārkāpumu nevarot novērst, jo fiziski vairs neesot iespējams veikt medicīnisko pārbaudi, kas būtu attiecināma uz 2014.gada 27.februāri. Pieļautais pārkāpums tiešā mērā ietekmējot ziņu patiesumu par alkohola ietekmi, jo neesot vairs iespējams pārliecināties par alkometra mērījumu pareizību. Tāpat arī ziņas par precīzu alkohola ietekmi jeb promilēm neapstiprinot nevienas citas lietvedībā iegūtās ziņas. [7] Lietā atrodoties nesalasāmas alkometra izdrukas, līdz ar ko neesot pierādījumu par alkohola ietekmi. [7.1] Tiesa ignorējusi viņa argumentus par nesalasāmajām alkometra izdrukām lietā. Iepazīstoties ar lietas materiāliem, viņš konstatējis, ka no alkometra izdruku kopijām nav iespējams neko salasīt. Tāda pati situācija esot arī izdruku oriģināliem, kur viena izdruka ir knapi salasāma, bet otra izdruka vispār neesot salasāma. Iepriekšminētais pat radot tālākas sekas. MK noteikumu Nr.15 6.punkts nosakot, ka vadītāja pārbaudi veic, izdarot divus mērījumus. Šo noteikumu 8.punkts nosakot: „Protokolam pievieno mēraparāta izdrukas, kas apliecina protokolā norādītos mērījumus." Tātad vienīgais apliecinājums un pierādījums pārbaudes protokolā esošajiem ierakstiem esot pirmavots – divas mēraparāta izdrukas. [7.2] Nesalasāmo alkometra izdruku dēļ neesot iespējams pārliecināties, kādas promiles uzrādītas (ja ir zem pieļaujamajām 0,5 promilēm, tad, piemēram, otrs mērījums neesot jāveic un persona ir jāatlaiž), vai ir ievērotas nepieciešamās vismaz 15 minūtes starp abiem mērījumiem, vai abi mērījumi veikti ar vienu un to pašu alkometru (nav salasāms alkometra sērijas numurs, līdz ar ko nav zināms, vai lietā atrodas pareizais verifikācijas sertifikāts). [7.3] Alkometra izdrukas ar pārbaudāmās personas parakstu esot vienīgais pierādījums un apliecinājums vadītāja pārbaudes protokolā veiktajiem ierakstiem. Bez šīm izdrukām neesot pārbaudāma alkometra mērījumu atbilstība patiesajiem mērījumiem. Bez šīm izdrukām neesot iespējama

personas sodīšana. Piemēram, Zemgales apgabaltiesa ar 2011.gada 14.marta spriedumu lietā Nr.115018611 izbeigusi lietu pret I.Z. tāpēc, ka nebijis šo izdruku un tiesa nevarējusi pārliecināties par pareizo promiļu daudzumu. Līdzīgu viedokli izteikusi Rīgas apgabaltiesa 2014.gada 11.aprīļa spriedumā lietā Nr.132047413. [8] Atkārtotam 1.instances tiesas procesam neesot bijis tiesiska pamata, un lieta bijusi jāizbeidz. [8.1] Viņa lietu pēc atgriešanas no apelācijas instances skatot otru reizi 1.instancē, Dobeles rajona tiesa ar 2014.gada 23.oktobra lēmumu, pamatojoties uz LAPK 289.^{12}panta 1.daļas 1.punktu pierādījumu trūkumu dēļ par sākotnējā lēmuma pieņēmušā policijas inspektora kompetenci, nolēmusi policijas lēmumu atcelt un atgriezt lietu jaunai izskatīšanai policijā. Tiesa lēmuma beigās norādījusi, ka lēmums nav pārsūdzams. Arī policija apelācijas sūdzībā nenorādījusi nevienu tiesību normu, uz kuras pamata tiek iesniegta sūdzība. Tam esot vienkāršs izskaidrojums, jo policijai nemaz nebijis tiesību par šādu tiesas lēmumu iesniegt nedz blakus sūdzību, nedz apelācijas sūdzību neatkarīgi no sūdzībās norādītajiem argumentiem par lietas būtību. [8.2] LAPK 289.^{17}panta 1.daļā esot norādīts, ka apelācijas sūdzību var iesniegt par rajona (pilsētas) tiesas nolēmumu. Tomēr ne visus tiesas nolēmumus, kas sevī ietver gan spriedumus, gan lēmumus par dažādiem jautājumiem, iespējams apstrīdēt apelācijas kārtībā. Dobeles rajona tiesa 2014.gada 23.oktobra lēmumu pieņēmusi saskaņā ar LAPK 289.^{12}panta 1.daļas 1.punktu. Nedaudz tālāk LAPK 289.^{13}panta 6.daļā esot norādīts: „Šā kodeksa 289.^{12}panta 2.daļā minētos nolēmumus var pārsūdzēt apelācijas kārtībā." Kā redzams, tad Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmums neietilpstot 289.^{12}panta 2.daļā, līdz ar ko policijai nebijis un vēl aizvien nav tiesību Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmumu pārsūdzēt apelācijas kārtībā. [8.3] LAPK 289.^{15}panta 4.daļā esot norādīts: „Šajā kodeksā paredzētajos gadījumos par tiesas vai tiesneša lēmumu var iesniegt blakus sūdzību. Par citiem tiesas vai tiesneša nolēmumiem iebildumus var izteikt apelācijas sūdzībā." Par uz LAPK 289.^{12}panta 1.daļas 1.punkta pamata tapušu nolēmumu nekur neesot norādīts, ka par to varētu iesniegt blakus sūdzību, kas nozīmējot, ka šādu nolēmumu nevar pārsūdzēt ar blakus sūdzību. Runājot par apelācijas sūdzību, tad, pirmkārt, iepriekšējā minētā LAPK 289.^{13}panta 6.daļa („ Škoāleksa 289.^{12}panta 2.daļā minētos nolēmumus var pārsūdzēt apelācijas kārtībā.") sašaurinot nolēmumu loku, kuri var būt apelācijas sūdzības priekšmets. Otrkārt, LAPK 289.^{15}panta 4.daļa norādot tikai uz iebildumu izteikšanu apelācijas sūdzībā, kas nozīmē, ka tie nevar būt patstāvīgi apelācijas sūdzības priekšmeti, t.i., ko pārsūdz. Proti, vispirms jāpastāvot tādam nolēmumam, par kuru var iesniegt apelācijas sūdzību, un tikai tādā gadījumā pastāvot iespēja izteikt iebildumus par citiem nolēmumiem, ar kuriem izlemj procesuāla rakstura jautājumus. Treškārt, LAPK 289.^{15}panta 4.daļa atrodoties pantā ar nosaukumu „Kārtība, kādā tiek pieņemti un pārsūdzēti tiesas lēmumi, ar kuriem administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros izlemj procesuāla rakstura jautājumus", kas nozīmējot, ka šajā pantā norādītie nolēmumi nav saistīti ar lietas vērtējumu pēc būtības, kamēr LAPK 289.^{12}panta 1.daļas 1.punkts esot saistīts ar lietas vērtējumu pēc būtības. Tāpēc LAPK 289.^{15}panta 4.daļu nevarot attiecināt uz LAPK 289.^{12}panta 1.daļas l.punktu. [8.4] Tāpēc apgabaltiesai saskaņā ar LAPK 289.^{20}panta 2.daļas 1.punktu policijas apelācijas sūdzība bijusi jānoraida un apelācijas tiesvedība bijusi jāizbeidz. Diemžēl apgabaltiesa šajā jautājumā pieņēmusi kļūdainu 2015.gada 14.janvāra spriedumu, pieņemot policijas apelācijas sūdzību un atceļot attiecīgo 1.instances spriedumu. Nepamatoti atceļot Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.oktobra lēmumu un lietu nododot jaunai skatīšanai 1.instances tiesā, nevis policijai, esot būtiski pārkāpta LAPK noteiktā procedūra un jau atkal nav ievērota institūciju kompetenču sadale. Šāds pārkāpums jau vien esot atsevišķs pamats Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra sprieduma atcelšanai, jo tas tapis prettiesiskā 1.instances tiesas procesā *(lietas 2.sējuma 96.-101.lapa)*.

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā minētos argumentus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Dobeles rajona tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams kā attiecībā uz pārkāpuma kvalifikāciju, tā arī pie atbildības saucamās personas vainu un piemēroto sodu.

Ar liecinieka /pers. O/ un liecinieka /Valsts amatpersona/ liecībām, kas sniegtas pirmās instances tiesas sēdēs, pierādīts, ka automašīnu „LADA" ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, vadīja pie administratīvās atbildības saucamā persona – /pers. A/, pie kura abi lieciniekī pēc automašīnas apstāšanās piebraukuši aptuveni pēc 3 līdz 7 sekundēm. Konstatējuši, ka vadītājs ir alkohola reibumā, sastādījuši administratīvā pārkāpuma protokolu, pret ko /pers. A/ nav iebildis.

No 2013.gada 21.augusta transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolā Nr.NB292105 rakstītā redzams, ka, izmantojot mēraparātu „Alco Quant 6020" Nr.A107431, /pers. A/ izelpā 2013.gada 20.augustā plkst.23.58 konstatētas 0,97 promiles, ierēķinot pieļaujamo kļūdu – 0,89, savukārt 2013.gada 21.augustā plkst.00.15 konstatētas 0,89 promiles, ierēķinot pieļaujamo kļūdu – 0,81 *(lietas 1.sējuma 27.lapa)*.

Saskaņā ar atkārtotās verificēšanas sertifikātā Nr.A-3123V13 norādīto informāciju, alkometrs „Alco Quant 6020" Nr.A107431 verificēts 2013.gada 5.jūnijā, sertifikāta derīguma termiņš līdz 2013.gada 5.decembrim *(lietas 1.sējuma 16.lapa)*.

Par LAPK 149.^{15}panta 2.daļā, 149.^{24}panta 1. un 2.daļā paredzētajiem pārkāpumiem 2013.gada 21.augustā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA829258, kurā /pers. A/ pašrocīgi ierakstījis, ka izdzēris 1 stipro alu pirms vakariņām, savu vainu atzīst *(lietas 1.sējuma 18.lapa vai 112.lapa – /pers. A/ izsniegtais eksemplārs)*.

Līdz ar to, izvērtējot visus administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, apelācijas instances tiesa atzīst, ka ar tiem ir pierādīts /pers. A/ vainīgums viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu izdarīšanā, un /pers. A/ darbības pareizi kvalificētas pēc LAPK 149.^{15}panta 2.daļas, 149.^{24}panta 1. un 2.daļas.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar LAPK 243.panta un 243.^{1}panta noteikumiem videouzņemšanas rezultātā iegūtais materiāls var būt tikai viens no pierādījumiem, un tas nav uzskatāms par galveno. Tas, ka /pers. A/ pārkāpumu nav iespējams noskatīties videomateriālā, pats par sevi nav pamats atziņai, ka /pers. A/ administratīvais pārkāpums nav noticis vai nav pierādīts.

Ievērojot to, ka pirmās instances tiesa savā nolēmumā jau ir izvērtējusi faktiski visus apstākļus, uz kuriem norādīts /pers. A/ iesniegtajā apelācijas sūdzībā un kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā no tiesību viedokļa, Zemgales apgabaltiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta 3.daļu pievienojas Dobeles rajona tiesas spriedumā ietvertajam apstākļu novērtējumam un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot visus pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa norāda, ka atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk., piemēram, Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-216, 2006.gada 28.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-54 un 2005.gada 11.oktobra lēmumu lietā Nr.SKA-292)*.

Ievērojot to, ka /pers. A/ ir parakstījis gan alkometra izdrukas *(lietas 1.sējuma 18.lapa)*, gan arī transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes

protokolu, kur skaidri atspoguļoti gan alkometra rādījumi, gan arī laiks, kad izdarīti mērījumi *(lietas 1.sējuma 27.lapa)*, un no protokolā esošajām ziņām redzams, ka nav pārkāpta Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumu Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpojamajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" 6.punktā norādītā kārtība, apstākļos, kad /pers. A/ ar savu parakstu ir apliecinājis, ka piekrīt veiktās pārbaudes rezultātiem, paskaidrojot, ka izdzēris 1 stipro alu pirms vakariņām *(lietas 1.sējuma 18.lapa)* tiesu kolēģijas ieskatā, nav pamata policijas darbiniekiem papildus skaidrot pārkāpējam, ka viņam bijušas tiesības arī nepiekrist veiktās pārbaudes rezultātiem.

Apelācijas instances tiesa neuzskata par nepieciešamu vērtēt /pers. A/ 2014.gada 15.aprīļa sūdzībā minētos argumentus, jo minētā sūdzība iesniegta par Dobeles rajona tiesas 2014.gada 19.marta spriedumu, turklāt ar atsaucēm uz norādītā sprieduma lapām un rindkopām *(lietas 1.sējuma 98.-111.lapa)*. Savukārt šobrīd apelācijas instances tiesai ir jāizvērtē Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra sprieduma likumīgums un pamatotība sakarā ar par šo nolēmumu iesniegto apelācijas sūdzību.

Norādāms, ka apelācijas instances tiesas kompetencē neietilpst izvērtēt Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 14.janvāra nolēmumu, tostarp saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja pausto viedokli, ka apgabaltiesa, pieņemot policijas apelācijas sūdzību un atceļot attiecīgo 1.instances spriedumu, šajā jautājumā pieņēmusi kļūdainu 2015.gada 14.janvāra spriedumu, turklāt vēl apstākļos, kad Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 14.janvāra spriedumā šajā jautājumā jau ir sniegta argumentācija *(lietas 2.sējuma 47.-58.lapa)*.

Apelācijas instances tiesai nav saistoša arī apelācijas sūdzības iesniedzēja plaši sniegtā likumu interpretācija, tostarp arī Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106 minēto atziņu interpretēšana.

Turklāt norādāms, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja minētais piemērs, interpretējot Ceļu satiksmes likuma 1.panta 28.punktu, neattiecas uz konkrēto lietu, jo /pers. A/ pēc transportlīdzekļa apstādināšanas nebija domājis skaidrā stāvoklī doties mājās lietot alkoholu.

Apelācijas instances tiesas ieskatā apelācijas sūdzībā norādītā judikatūra un konkrētajos tiesu nolēmumos paustās atziņas neietekmē /pers. A/ atbildību par izdarīto administratīvo pārkāpumu, jo tiesas secinājumi un argumenti attiecināmi uz konkrētas lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, izvērtējot iegūtos pierādījumus katrā administratīvā pārkāpuma lietā. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka lietā ir pietiekami pierādījumi, lai izslēgtu saprātīgas šaubas par /pers. A/ vainīgumu inkriminētā pārkāpuma izdarīšanā.

Visbeidzot, apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar LAPK 243.^{1}pantā noteikto pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Līdz ar to liecinieku, tostarp policijas darbinieku liecības, tāpat kā pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi un transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolā norādītās ziņas, kā arī administratīvā pārkāpuma protokolā minētās ziņas atbilstoši LAPK 243.panta 4.daļā noteiktajam ir pierādīšanas līdzekļi, kuri nav saistāmi ar LAPK 243.panta 11.daļā norādītajām ziņām vai faktiem, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras.

Norādītajos apstākļos nav pamata izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Dobeles rajona tiesas 2015.gada 23.februāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns